

Ikt. sz.: KUB-40/77-2/2015.

KUB-15/2015. sz. ülés
(KUB-37/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Külügyi bizottságának**
2015. június 16-án, kedden, 9 óra 25 perckor
az Országház főemelet 64. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés megnyitása</i>	5
<i>Tájékoztató az európai kül- és biztonságpolitikáról</i>	5
<i>Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottsága elnökének előadása</i>	<i>6</i>
<i>Kérdések, észrevételek</i>	<i>13</i>
<i>Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottsága elnökének válasza</i>	<i>21</i>
<i>Az ülés bekezdése</i>	26

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató az európai kül- és biztonságpolitikáról
Előterjesztő:
Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottságának elnöke

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Németh Zsolt** (Fidesz), a bizottság elnöke

Balla Mihály (Fidesz), a bizottság alelnöke

Csenger-Zalán Zsolt (Fidesz), a bizottság alelnöke

Bartos Mónika (Fidesz)

Csöbör Katalin (Fidesz)

Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP)

Dr. Tilki Attila (Fidesz)

Demeter Márta (MSZP)

Mesterházy Attila (MSZP)

A bizottság titkársága részéről

Korányi Noémi szakmai tanácsadó

Csizi Réka munkatárs

Meghívottak

Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottságának elnöke

Szelényi Zsuzsanna (független)

Meszerics Tamás, az LMP európai parlamenti képviselője

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 25 perc)

Az ülés megnyitása

NÉMETH ZSOLT (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen, hogy ezt az '56-os megemlékezés miatti sajátos menetrendet ilyen sikeresen vettük.

Tájékoztató az európai kül- és biztonságpolitikáról

Szeretném nagy tisztelettel köszönteni Elmar Brok urat, az Európai Parlament Külügyi bizottságának az elnökét. Elmar Brok úr nem szorul különösebb bemutatásra itt, Magyarországon sem. De azért azzal szeretném kezdeni, hogy az elmúlt fél órában arról mesélt nekem Elmar Brok úr, hogy ő 1979-ben a Demokratikus Világifjúsági Szervezetnek a rendezvényén a Felsőházi teremben tartott előadást Lázár György társaságában és Egon Krenz társaságában. *(Derűltség.)* Tehát nem először van a Magyar Országgyűlésben.

Ő akkor a kereszténydemokrata fiataloknak volt a vezetője Németországban, talán mond néhány gondolatot arról, hogy akkor mit mondott, és hogy ezek a gondolatai mennyire valósultak meg az elmúlt évtizedekben.

De órála még annyit azért hadd mondjak el, hogy nemcsak a CDU-nak egy nagy öregje Elmar Brok, aki még mindig aktív, hanem a történelemnek olyan tanúja, hogy azt állíthatom, hogy a legrégebbi képviselője az Európai Parlamentnek is. Több mint 30 éve az Európai Parlament képviselője, és ebben a minőségében az elmúlt években ő alapvetően az európai külpolitikának a létrehozásán munkálkodott, a Külügyi Bizottság elnöke volt számtalan alkalommal, jelenleg is ezt a pozíciót tölti be. És hiányos lenne az ő életrajzának az ismertetése, hogyha nem húznám alá azt, hogy Magyarország nagy barátja, a magyar-német fórumnak a társelnöke 20 esztendeje, talán több is. Ez a szervezet koordinálja a legfelsőbb szinten a magyar-német kapcsolatokat, és ebben a minőségében nagyon sokat tett azért, hogy az az élmény, amit a rendszerváltozás Németországnak, a németeknek, Magyarországnak, a magyaroknak jelentett egymás viszonylatában, ez ne enyésszen el, hanem tovább éljen mind a két társadalom tudatában az a fajta közös élmény, hogy mi egy demokratikus értékrendszer alapján kötöttünk szövetséget a rendszerváltozás idején.

Köszönjük szépen, hogy elfogadta a meghívásunkat, és a napirendi pontunk az az európai kül- és biztonságpolitika, amelynek van egy történetisége. Szeretném megkérni, hogy szóljon egy pár szót arról, hogy hogyan formálódik az európai kül- és biztonságpolitika, és van egy célja, reményeink szerint egy új külpolitikai és biztonságpolitikai stratégia megalkotásába kezdünk, és ebbe a folyamatba nagyon szervesen illeszkedik az, hogy a nemzeti parlamentekkel is konzultációt folytat az Európai Unió.

Elmar Brok a Külügyi Bizottság elnökeként több alkalommal invitált meg bennünket, a nemzeti parlamentek külügyi bizottságait, ahol mi ellenzéki képviselőtársaimmal több alkalommal részt vettünk. Fontosnak tartom én is azt, hogy a nemzeti parlamentek is bekapcsolódjanak ebbe a folyamatba, ami egyébként igazán most a júniusi európai tanácsi ülésen születendő döntéssel veszi majd a kezdetét, hiszen ezen az európai tanácsi ülésen fogja megkapni reményeink szerint Federica Mogherini főképviseelő asszony azt a mandátumot, ami alapján megkezdődhet ennek a stratégiának a kidolgozása.

Elnök úr, én azt szeretném kérni, hogy az indokairól is beszéljünk ennek az új kül- és biztonságpolitikai stratégiának. Mi az a megváltozott európai biztonsági környezet, amely indokolja, hogy egy új stratégia szülessen? Hogyan látja azt a két nagyon fontos kihívást, ami Európa biztonsági helyzetét drámai mértékben

megváltoztatta? Egyrészt a keleti szomszédságunkban az orosz-ukrán háború állását hogyan értékeli, mi lesz ebből a háborúból? Van-e valami exit stratégia az Európai Unióban arra, hogy hogyan lehet kikecmeregni ebből a reménytelennek tűnő helyzetből, amelybe úgy tűnik, hogy egyre inkább belesüllyed az egész világ, és egyre inkább fásultan szemléljük, hogy kiújulnak a nehéz fegyverekkel folytatott harcok Kelet-Ukrajnában, és újra nagy számban esnek el katonák, és szedi az áldozatait ez a konfliktus. És hogyan látja a déli konfliktust? Hogyan látja azt a háborút, amit az Iszlám Állam folytat, és a nemzetközi közösségnek mennyire van meg az eszköze ahhoz, hogy ezt az Iszlám Állam nevű veszélyt megszüntesse?

Hol tart ez, és ezt hogyan befolyásolja az a néhány közelmúltban bekövetkezett változás, ami az Iránnal történő megállapodásban ölt testet, vagy éppen a törökországi választásoknak az a kimenetele, amelyre senki nem számított, hogyan befolyásolhatja ennek a katonai jellegű konfliktusnak, bár nem állami szereplő által generált katonai konfliktus meghaladásának a lehetőségét? Egy magyar-német együttműködés fog zajlani ebben a konfliktusban, hiszen a német kiképzőket magyar erők fogják védeni Erbil városában, egy nagyfokú egymásraultalság fogja jellemezni az európai és az atlanti közösségnek a szereplőit az Iszlám Állam elleni küzdelemben.

Végül harmadik kérdésként a migráció ügyét hadd vessem fel, hiszen szemmel láthatóan a migráció kérdése ma az Európai Unió külpolitikai, belpolitikai, társadalompolitikai, fejlesztéspolitika és még sorolhatnám, hogy milyen ágazatainak az egyik legmeghatározóbb kérdésévé tolatkodott előre, nemcsak Magyarországon, hanem egész Európában egy kiemelt figyelem övezi. Hogyan lehet erre a problémára megfelelő választ adni, mi ehhez az Európai Unió hozzájárulása, mi ebben a katonai feladat, mi a külpolitikai és mi a bel- és igazságügyi feladat ebben a kérdésben? De fókuszáljunk azért alapvetően a kül- és biztonságpolitikai dimenziójára ennek a migrációs problémának.

Köszönöm szépen még egyszer, elnök úr, hogy együtt lehetünk, és tekintettel arra, hogy 11.15-kor szavazások lesznek a plenáris ülésen, ezért a tanácskozásunknak ez némileg keretet szab. De ne zavartassa magát, elnök úr, mondja el, amit fontosnak gondol, és ezt követően az egyes frakciók részéről szeretném megkérni a frakcióképviselőket, hogy mondják el mondandójukat. Szeretném köszönteni Meszerics Tamás urat, a Lehet Más a Politika európai parlamenti képviselőjét és szeretném köszönteni Szelényi Zsuzsanna képviselő asszonyt is a körünkben, mint ahogy minden egyes képviselőt és minden egyes frakciónak a képviselőjét szeretném köszönteni.

Elnök úr, megadom a szót, parancsoljon!

Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottsága elnökének előadása

ELMAR BROK, az Európai Parlament Külügyi bizottságának elnöke: Köszönöm a megtiszteltetést, hogy meghívtak engem ide, és láthattuk a csodálatos termeket, és ahogy végigjártuk itt az egyes termeket, ez emlékeztetett engem azokra az időszakokra, amikor az európai politikában a fiatalok szervezeteit képviseltem. Óriási tapasztalat volt számomra ez abban az időszakban. A Demokratikus Ifjúsági Világszervezet központja akkor itt volt Budapesten, és a Komszomollal együtt voltunk Moszkvából, az FDJ-vel együtt voltunk Németországból, nagyon érdekes tapasztalat volt abban az időszakban. Akkor nagyon sokat beszélünk Európáról, Európa megosztottságáról, a berlini falról és akkor senki a mi oldalunkon még nem tudta elképzelni azt, hogy eltelik tíz év, és ez a diktátorság, ami ezen a féltekéjén van a világnak vagy Európának, megszűnik, és egy egészen új helyzet áll elő, a szabadság és valóságos parlamentek fognak létrejönni. Akkor még nem gondoltuk ezt.

De azt kell mondanom, hogy ezektől a dicsőséges pillanatoktól kezdődően a győzelem, a szabadság felé még újabb 25 évet kellett lépnünk előre, ami azt mutatja, hogy a történelem soha nem áll meg, a történelem továbbfolytatódik bizonyos módon, és van, amikor rossz útra is téved. De van, amikor konstruktív módon alakul. A legtöbben közülük és én magam is 25 évvel ezelőtt hittünk abban, hogy a döntés a demokratikus rendszer mellett, a jogrend létrehozására vonatkozóan valóban megvalósul, és nemzetközi jogon alapulnak majd a nemzetek. Ezt gondoltuk, és meg voltunk győződve arról, hogy ezen az alapon baráti csoportokat, köröket alakítunk ki Európában, és most úgy tűnik, úgy látjuk most, hogy inkább egy tűzgolyó vagy tűzkör alakul ki tulajdonképpen egész Európában. Úgy hiszem, semmilyen európai állam nem lesz képes ezt a helyzetet, a közös biztonságpolitikát és külpolitikát önmagában egyedül megoldani. Senki nem lesz képes. Csak együtt van lehetőségünk arra, hogy megvédjük önmagunkat.

Nagyon sok döntést hoztunk a védelempolitika keretében, és azt hittük, hogy további területvédelemre már Európában nem is lesz szükség. Készen állunk, kisebb seregek állnak rendelkezésre a hadsereg keretében, amelyek csak a békét tartják fenn tulajdonképpen, megvédik a kisebbségeket a világ különböző részein, de Európában tulajdonképpen a béke az megvan.

Az elmúlt év óta láthatjuk, hogy Európában a háború igenis, lehetséges, megint zajlik. Ez egy drámai változás számunkra. Az ukrán folyamatban évek óta benne vagyunk, de az összes feszültség ellenére Oroszországgal, soha nem gondoltam volna, hogy tavaly februárjában erőt fog használni Oroszország Ukrajnával szemben. Ez egy nagyon rossz ítélet vagy elgondolás volt a részemről, mert a háború ismét lehetséges. Az ukrán kérdés: tulajdonképpen a nemzetközi jog megsértésén alapul, amit nekünk meg kell védenünk. Mit jelent ez?

A helsinki megállapodás, aztán a Párizsi Charta, illetve a Budapesti Memorandum '94-ben azt mondja, hogy a nemzeteknek két joguk van. Egy kis ország mindig a nagy szomszédoknak a hatása alatt van, ez egy helytelen elgondolás. Ezt gondoltuk. Kizárólag csak az egyenlőségen és a nemzetek szuverenitásán alapuló békét képzelhetünk el Európában. Ez az egyik fő megállapodásunk a helsinki megállapodás keretében, és ezen alapul az európai béke. Ez azt jelenti, hogy minden nemzet Európában meghozhatja a saját döntését a szövetségek rendszerén keresztül, megállapodásokon keresztül, de semmilyen nagy szomszédnak nincs joga, hogy ezt a szuverén jogot megsértse, a szomszéd szuverén jogát megsértse, mert ez katonai beavatkozásra ad jogot olyan országgal szemben, amely nem tartja be ezeket a szabályokat, és ez egy óriási változás, és a nemzetközi szabályoknak a súlyos megsértése ez a helyzet. Mert ha ez lenne a helyzet, akkor joguk lenne mindig a nagy szomszédoknak, hogy más országok életébe beavatkozzanak, hogyha nem tetszik a nagynak valami, de akkor lenne érv arra, hogy újabb háborúkat kezdeményezzenek.

Történelmi jogaink vannak, ezen alapul ez, másrészt pedig a kisebbségeket meg kell védenünk, harmadik: a biztonság. A biztonsági érdekek most nem teljesülnek. Ha ezt a három érvet alkalmazzuk, akkor holnaptól kezdve háborúzni lehet Európában. Ezt a helyzetet le kell győznünk. Mindig vannak konfliktusok különböző érdekekből adódóan a nemzetek között, de az Európai Tanács célja, hogy a konfliktusokat legyőzze, mert ezek háborúhoz vezethetnek. Mindig megvan a lehetőség a problémák feloldására, és azt gondolom, hogyha ezt a pozíciót elhagyjuk, akkor megint forró lesz a helyzet Európában.

A másik a területi integritás. A budapesti megállapodás garantálta, amit garantált Oroszország, az Egyesült Királyság, az Egyesült Államok. Ez a megállapodás azt mondja, hogy Ukrajna jelentős szerepet játszik ebben a nukleáris fegyverek szempontjából is, ezért fontos Ukrajnának a területi integritásának a megőrzése. Most

azt látjuk, hogy nem érdekli az orosz politikát, hogy ezt a nemzetközi megállapodást betartsa, harcol e megállapodás ellen, és a nacionalitás oldalán harcol. Nemcsak Ukrajnáról van szó ebben az esetben, az egész európai nemzet számára szól ez a kérdés tulajdonképpen, és ennek nagy a jelentősége.

Az Európai Unió és a NATO azt mondta, hogy nem lehet háborúzni ebben a helyzetben Ukrajnával. Nagyon fontos, hogy összetartsunk a szankciók kérdésében. Senkinek nem tetszik a szankcionálás, nálunk például nagyon sok a gépipar, Európa legnagyobb társasága a mezőgazdasági gépek gyártása területén található nálunk, és számára nem pozitív ez a fejlemény. De nyilvánvalóan azt mondhatjuk az agresszornak, hogy akkor legyen drága neki az agresszió, hogyha nem háborúznak ellene, akkor másképpen szankcionáljuk, és ha nem háborúznak, akkor más eszközöket kell alkalmaznunk, más elveket, amelyeket korábban nem tettünk, kell alkalmaznunk sajnos, ellenük.

De a területi védelemre is készen kell állnunk, ez további nagy változás még. A NATO-csúcstalálkozón az elmúlt évben a NATO reneszánszát éltük meg. Abszolút igaz számukra, hogy a kollektív védelem, amiről nem nagyon beszéltünk az elmúlt 25 évben, a NATO-nak igenis, szüksége van a kollektív védelemre, beleértve az Egyesült Államokat is.

Tehát fontos, hogy tudjuk, hogy ezt a védelmet úgy fogjuk fel, mint közös felelősség és közös érdekünk, ugyanakkor azt is el szeretném mondani, hogy az európaiaknak is még erősebb szerepet kell játszani ebben, és ez az, amit az európai csúcson majd június végén meg kell tárgyalni.

Amit mi csinálunk pillanatnyilag Európában, az pénzkidobás. Az Európai Unió tagországai minden évben 189 milliárd eurót költenek védelemre. Ez sokkal több annál, mint amennyit Oroszország költ. Annyi katona van, kétszer annyi van itt, mint az USA-ban, éppen ezért ez egy katasztrófa, hiszen nincsen szinergia, nincsen együttműködés, ez 70-80 százalékkal nagyobb pénzkiadást igényel. Németországban 48 százalékos rezsiköltséggel működik a hadsereg, és hogyha mondjuk egy cég Németországban 48 százalékos rezsiköltséggel működne, akkor rögtön a bíróságra kellene menni, hogy megvédje az álláspontját.

Tehát úgy gondolom, hogy a különböző népek, nemzetek is látják, hogy a különböző módszerek nincsenek jól összekapcsolva, és mindenki valahogy harcba van egymással, vagy azért próbálkozik, de még sincs összeköttetés a népek és nemzetek között. Tehát éppen ezért kell egy közös központja ennek Brüsszelben, amelyik ezt koordinálni tudná. Ezt is meg kell tárgyalni.

A Coalition of the Willing, vagyis a Hajlandóak koalíciójára is szükség van, az olyan országokéra, akik előre szeretnének menni, nem mindenki akarja ezt így megtenni, de én úgy gondolom - mert ez szabadon eldönthető -, hogy azoknak az országoknak, amelyek előre szeretnének menni, közös erőfeszítéssel kellene ezt megtenniük. És itt most már egy nagyon-nagyon gyakorlatias kérdéskörhöz jutottunk el, ez a beszerzés. A beszerzés megint csak a fő helye annak, ahol pazaroljuk a pénzeket.

Tehát nem egy nép tette csak meg, mindenki saját terveit készíti elő a beszerzés területén, ez például megfelelően mutatkozik egy hadászati repülőgépre, annyira nehéznek tűnt, hogy mindenki a saját verzióját készítette el ezzel kapcsolatosan, és nem is sikerült még ezeket a megfelelő terveket harmonizálni. Tehát ha minden ország a saját munícióját hozza létre a védelem szempontjából, akkor az egy túlzottan nagy költséggel megoldott feladat lesz, és végül is nem lesz elegendő a valós védelemre. Azt a 2 százalékot, ami a NATO-nál is az egyes országoknak a hadikiadására allokálható összeg, úgy tűnik, hogy senki sem veszi komolyan. Éppen

ezért úgy gondolom, hogy gazdasági kérdés az, hogy gyakorlatilag próbáljunk meg jobban együttműködni, közös pozíciókat elérni, és így ezzel pénzt megtakarítani.

Szintén nagyon fontos a Lisszaboni Szerződés, de nemcsak az 5. cikkely, hanem a szolidaritás témája is. Úgy gondolom, hogy a jövőben az Európai Unió csak akkor tud fejlődni, hogyha Európa minden országában ugyanolyan szintű biztonságot éreznek az emberek, mint máshol. Az nem lehet, hogy egyes országok biztonságosabbak legyenek, mint mások, éppen ezért ez a mi közös felelősségünk, ezt kell elérnünk, hogy mindenki ugyanazt a szintű védelmet érzékelje, mint a többiek.

Úgy gondolom, hogy éppen ezért nagyon fontos ez a fejlődés.

Juncker elnök, Merkel kancellár azt mondta, hogy ők európai hadsereget akarnak, ezzel én is egyetértek, de ahhoz még nagyon sokat kell tenni. Elmondtam, hogy ehhez milyen lépéseket kell megtennünk, de úgy gondolom, hogy ez az európai hadsereg csak úgy lehet, hogy ez egy parlamenti hadsereg legyen, amint az Európai Parlamentnek megvan a joga arra, hogy ezekben a kérdésekben meghozza a döntéseket, akkor ezt meg lehet oldani, de különben, ha ez nem lesz meg, akkor ez a nemzeti hatáskörben marad és a nemzeti parlamentek hatáskörében marad.

Úgy gondolom, hogy utána pedig senki sem fogadja el, hogy például a német és magyar hadsereget a saját országuk nemzeti parlamentjének a döntése nélkül valahová el lehessen küldeni, vagy bevetésre el lehessen küldeni. Tehát a jelenlegi körülmények között még nagyon sok feltételnek kell teljesülnie, különösen a demokratikus kérdéseket illetően. A demokráciát illetően még nincsen ez nagyon messze, hogy ezt meg tudjuk oldani, de feltétlenül együtt kell működni a nemzeti parlamentekkel.

Az európai szolgálat egy fontos terület. Nagyon fontos kérdéskörökről beszélünk itt, kereskedelmi, fejlesztési, szomszédsági politikáról beszélünk, de különösen ami például a biztonság- és védelempolitikát illeti, ezek kormányközi, nemzetközi kompetenciákat kell hogy felöleljenek. Ugyanakkor ezeket kombinálni kell, és éppen ezért fontos lehet a főképviseelő, illetve alelnök, aki most a főképviseelő, aki egyébként alelnök is, a teljes formuláció kialakításáért felelős, a Külügyminiszterek Tanácsának is az elnöke, és egy személyben, egy intézményben, egy külügyi szervezetben különböző témákkal foglalkozva is egy stratégiát kell követni.

Éppen ezért fontos, hogy ezt elérje a főképviseelő, ugyanakkor nagyon sok stratégia, nagyon sok partnerség van Európában, de nem feltétlenül közös stratégia. Nos, ez az, amit össze kell hozni, anélkül, hogy a kompetenciákat lerombolnánk. A kompetenciákat, ahogy elmondtam, nagyon pontosan szabályozza a Lisszaboni Szerződés, tehát például van, amit a Bizottságnak, van, amit a Miniszterek Tanácsának kell eldöntenie, de eközött kell hogy legyen egy híd, amely összeköti ezeket.

Ennek alapján lehet majd ezekből a kérdéskörökből egy közös stratégiát kialakítani, és akkor megint csak visszatérek a 189 milliárd euróhoz, mint összeghez. Úgy gondolom, hogy ez aztán igazán a nemzeti parlamenteknek az érdeke, mert ebben az ő költségvetési problémáik is meg fognak jelenni évről évre. Úgy gondolom, hogy itt egy lehetőség adódik arra, hogy jobb eredményeket érjünk el kevesebb pénzért, és szerintem ez nagyon fontos kérdés.

Ahogy látjuk az orosz helyzetet, itt én úgy gondolom, hogy a legjobb lenne Oroszországnak és Európának is, hogyha jó kapcsolatot tudna kialakítani gazdaságilag, politikailag. Különösen Oroszország a demográfiai fejlődésével most már majdnem csak Kínához hasonlítható. Tehát például összehasonlítható azzal, hogy ott van mellette Kína, Szibériában például nagyon kevesen élnek, tehát demográfiai szempontból, de gyakorlatilag a kettőnek a kapcsolata még nem mutat

egyfajta jövőorientáltságot, hiszen ez számunkra nemcsak a biztonság szempontjából, hanem a nyersanyag szempontjából is nagyon fontos lenne. Oroszországgal ismét el kellene kezdeni a tárgyalásokat, a partnerségi tárgyalásokat, megállapodásokat, például a vlagyivosztoki szabadkereskedelmet illetően. Minden országnak egyébként megvan a lehetősége arra, hogy kiket támogassanak, hol tárgyaljanak, melyik oldalon legyenek, például Ukrajna biztos, hogy nem fog az oroszok oldalán tárgyalni. Vannak, akik nem akarnak valamilyen módon közel kerülni az orosz rendszerhez. Ha azt látjuk, hogy 40 kilométerre Moszkvától például az életminőség olyan, mint a '70-es vagy a '80-as években volt, tehát ők még mindig természetesen arra kell hogy támaszkodjanak, hogy nyersanyagokat adnak el, különben a gazdaságuk gyakorlatilag egy tragédia.

Tehát Ukrajnában is sajnos, nagyon-nagyon fájdalmas folyamat lenne ugyanazt elérni, mint amit már itt, Magyarországon, Lengyelországban - ami az életszínvonalat illeti - elérték. Tehát gazdasági szempontból ez egy nagyon fájdalmas folyamat és óriási szociális feszültségek jellemzik ezt az utat. De azért mégiscsak meg kell csinálni és meg kell a jogot adni ebben a kontextusban, mert én úgy gondolom, hogy a gazdasági sikertörténet az hozzátartozik a politikai sikertörténethez.

Tehát a jelenlegi lengyel gazdasági eredmények négyeszerese az ukránénak, pontosan azért, mert ott hiányzik a demokrácia és a jogállamiság területén is fontos lenne, tehát a nemzetközi kapcsolatokat is egyre inkább elmélyíteni Ukrajna irányában.

Itt hallottuk a külpolitikán belül a migrációt is, mint problémás területet. Az elmúlt 12 hónap során nagyon sok helyen, az iraki kurd területeken, Törökországban is, más területeken is voltam menekülttáborokban, például ha Libanont nézzük, teljesen megosztott az ország az iráni és a szaúdi ellentétek miatt. 4 millióan laknak ott, de 1,3 millió még a menekültek száma is, ami emellett rájön. Gyakorlatilag, hogyha összehasonlítjuk Budapestről és Berlinről például, látjuk, hogy ott mennyire más és milyen tragikus a helyzet. 8 millióan vannak, akik már nem a saját országaikban vannak vagy laknak, és ezek az emberek már teljesen el is veszítették azt a reményüket, hogy visszatérhetnek a falvaikba. Ehelyett azt választják, hogy Európát célozzák meg, éppen ezért még nagyobb felelősséget kell vállalni, elsősorban diplomáciai területen, de gazdaságilag is, hogy megakadályozzuk az ISIS tevékenységét és lehetőséget adjunk ezeknek az embereknek, hogy hazatérjenek, megadjuk a békét, szabadságot.

Éppen ezért a migrációs politika is olyan kell hogy legyen, hogy Teherán, Rijad és Ankara konstruktívabb módon tudjon ebben részt venni, hiszen most már nagyon telnek az európai menekülttáborok is. A gazdag iszlám országok pillanatnyilag nem csinálnak semmit sem, hanem a szituáció valamilyen módon úgy a XVII. századi 30 éves háborúra emlékeztet engem. Ez volt Németországban is, a katolikusok, a protestánsok, a Habsburgok harcára emlékeztet, a klasszikus módja volt ez, mint az ilyen örökösödési háborúk voltak, és a 30 éves háború végére Németország elveszítette népességének a felét. Ez a helyzet nagyon hasonló kontextust mutat nekem. Teheránban voltam egy héttel ezelőtt, és nagyon élesen fogalmaztam az ottani külügyminiszternek, hogy ez nagyon hasonlítani fog erre a helyzetre, és az, hogy kinek a felelőssége, hogy ezt a politikát már hagyjuk abba, és ebben az ISIS mellett ugyanolyan megkérdőjelezhető politikája van Ankarának is.

Politikai befolyásra van szükség, egy új koalíció kialakítására, ami ez ellen a szörny ellen felléphet, és úgy gondolom, hogy ez lenne a legfontosabb feladata az Európai Unió külpolitikájának, és én úgy gondolom, hogy itt sokkal több kezdeményezést kellene már tenni, mint amit eddig tettünk. Nem vagyok benne biztos, hogy ez egy valós stratégia, ami most van, ez a stratégia működik-e, és hogyha

ezt nem oldjuk meg, akkor ennek a humanitárius jellegű része is katasztrófákat fog okozni.

Tehát ha megnézzük, hogy Görögország is a következő hetekben például csődöt jelent, akkor ezt is még tegyük hozzá.

A másik kérdés például Észak-Afrika, amivel szintén foglalkozni kellene. Én úgy gondolom, hogy az jó volt, hogy a Kadhafi elleni szabadságharcot támogattuk, de utána nem csináltunk Líbiával semmit, magára hagytuk, ennek eredményeképpen Líbiában egy totális katasztrófa következett be, ami az egyik nagy hibánk, és ennek aztán komoly következményei vannak a migrációra nézve. Úgy gondolom, hogy amikor a migrációs politikát vitatjuk, akkor teljességében kell nézni, ez most már nemcsak az európai nemzetállamok kompetenciája, hanem ez mindenkinek a kompetenciájába tartozik, tehát belügyminiszterek, külügyminiszterek kompetenciájába.

Ugyanez volt, mint azt azért nagyon jól tudjuk, hogy a korábbi aszályos időszakok miatt vándoroltak már bizonyos törzsek és teljesen leromboltak bizonyos élő kultúrákat. De ha megnézzük a Szaharát, megnézzük a diktátorokat, akik Afrikában élnek, tehát ha ezt a számos okozatot összeadjuk, akkor például látjuk, hogy az eritreai diktátorok miért tudják kizsákmányolni az embereiket. Éppen ezért az emberek mennek tovább. De jönnek Szomáliából, Eritreából és a környező államokból, és ezek általában családok, akik összeadják a pénzeiket, hogy a legjobb a családból menjen el. De legalább annyian halnak meg a Szaharában az útjuk során, mint a Földközi-tengeren. Tehát ha ezt abba akarjuk hagyni, akkor ott kell hogy adjunk az embereknek perspektívát, lehetőséget, hogy otthon élhessenek. Hogyha ezt nem értjük meg, akkor a fejlesztési politika már nemcsak egy humanitárius krízist megoldó valami, hanem a megfelelő stratégia. És akkor itt vannak a bevándorlási, menekültügyi kvóták, hogyan tudjuk megmenteni az életeket a Földközi-tengeren, hogyan tudjuk ellehetetleníteni az embercsempészek hajóit, tehát ezzel mind-mind foglalkozni kell. Nemcsak ezzel vagy azzal, mert mindig azt halljuk, hogy ez egyedül nem oldja meg a dolgokat, ezt halljuk mindig, és ez igaz. Egyedül, egy dolog nem oldja meg ezt az egészet, minden együtt, egy jobb külpolitikával például meg kell határozni, hogy mit teszünk a kvótákkal, illetve a méltányos menekültszám megosztásával, például ez is egy kérdés.

Nagyon fontos klasszikus kérdés megint az, hogy különböző feltételeket és különböző szempontokat kell egy stratégiába hozni, ezzel tudjuk Európát egységes kulturális egységként is megtalálni, de egyfajta konvenciójaként, hogy ne csak a menekültek jöjjenek oda, hanem az emberek megtalálják a saját területükön a munkát. Látjuk, hogy akik korábban Nyugat-Európába mentek, akár 140 milliárdot is hazaküldtek az országaikba, tehát ez sokkal több pénz volt, amit a korábbi hullámban Nyugat-Európában dolgozók megkerestek, mint a különböző segélyek az államok számára. Tehát ez számunkra nagyon fontos, hogy ilyen szempontot is nézzünk.

A márciusi adatok: 53 százaléka azoknak, akik Németországba akarnak menekülni, azok a balkáni térségből jönnek, akik európai tagjelölt országok. Tehát hogyha tagjelölt európai országokból jönnek ezek, akkor hogyan lehet, hogy ők gyakorlatilag menedékjogot kérnek, hiszen ott nem lehetnek olyanok a körülmények, hogy az életük és a biztonságuk van veszélyeztetve. Tehát egy nagyon világos politikát kell kialakítanunk, egy gyorsabb döntéshozatali móddal, hogy az ilyen eseteket, az ilyen országokból érkezőket hogyan bíráljuk el, illetve hogyan tudjuk őket hazaküldeni.

Például Afrikában pedig humanitárius okok miatt vagy valamilyen betegség kialakulásától félve is kell tudnunk bizonyos intézkedéseket meghozni, de olyan országokban, akikkel már folynak az előzetes tagsági tárgyalások, nem lehet ugyanezt

megtenni. Tehát sokkal fontosabb, hogy a helyi hatóságok, például Németországban is, gyorsan tudják a megfelelő közös politika alkalmazásával megoldani azt, hogy ezeket az onnan érkezőket hazaküldjék.

Az, akinek valóban szüksége van viszont arra, hogy üldöztetés miatt vagy valami miatt idekerüljön, azokat be kell fogadni. De hogyha mások is látják, hogy ezekkel a jogokkal valakik visszaélnék, akkor az emberek, az állampolgárok is dühöseksé lesznek, és én úgy gondolom, hogy itt sokkal világosabban kell fogalmazni, és úgy gondolom, hogy a Juncker-terv része lehet ennek az előbbre vezető útnak, illetve a megfelelő felelősségi köröknek a kezeléséhez.

Iránban voltam, amint említettem, nem tárgyaltam, csak ott voltunk, azért, hogy átbeszéljük az atompolitikai kérdéseket. Én úgy értelmezem, legalábbis úgy érzem most a látogatás után, hogy az irániak igenis, tárgyalni akarnak, le akarják ezt rendezni. Én optimista vagyok, és úgy gondolom, hogy a szankciók Iránnal szemben működnek, és teljesen egyértelmű, hogy a felügyeleti folyamat az szavahihető, illetve az egész tárgyalásoknak a kimenete most már egyértelmű, és hogyha Irán megszegi a szabályokat, akkor megint visszaállításra kerülnek a szankciók.

Nekem az a jó érzésem van, hogy ez meg lesz oldva, és a korábbi háborúskodással kapcsolatos iráni politika is javulni fog. De ők nekünk is mondtak egy javaslatot, és lehet, hogy ezekbe például be lehet vonni a nemzeti parlamenteket is, nevezetesen az Európai Parlament és az iráni parlament csináljon közös szemináriumokat a terrorizmus elleni harcra vonatkozóan. Én ezzel egyet is értek, szerintem ez egy kiváló gyakorlat lehet, és úgy gondolom, hogy ez javítana is a helyzeten, vagy legalábbis ez azt mutatja, hogy az ő részükről is van érdeklődés.

Ami a szomszédságpolitikát illeti, az Európai Parlament ragaszkodni fog a korábbiakban is felvázolt politikájához a bővítést illetően a Nyugat-Balkán szempontjából is, de mindenkit a saját érdemei szerint kell kezelni. Tehát nekünk nem lehet ezt megtenni olyan országokkal kapcsolatban, amelyek nem oldották meg a saját problémáikat. Például Bosznia-Hercegovina csak akkor lehet európai uniós tag, hogyha a belső problémáit megoldja. Nem lehet egy olyan ország európai tagállam, amely a saját belső problémáit nem tudja megoldani, nehogy ez egy bomba legyen az Európai Unió számára.

Ugyanígy Koszovónak is meg kell oldania a problémáit. Már 28-an vagyunk, és hogyha esetleg még további olyan országok jönnek, ahol nem tudnak az országok békében élni a szomszédjaikkal, illetve nem működik a jogállam, akkor ott komoly problémák lesznek. Az ajtó nyitva van, bárkit szívesen befogadunk, de ezeknek az országoknak meg kell csinálniuk a házi feladatukat.

Törökország, Moldova, Ukrajna tekintetében is nagy viták vannak a tagságot illetően, a tagság elvárásait illetően, ez a rigai csúcserkeztelen kiderült. A 49. cikkely kimondja, hogy minden európai nemzet, amely teljesíti a feltételeket, joggal rendelkeznek arra, hogy tagnak jelentkezzen.

Tehát mindenkinek megvan a joga, ha teljesíti a feladatokat, de hogyha megnézem, hogy milyen hosszú ideig tartanak a tagsági tárgyalások vagy az előcsatlakozási tárgyalások, én úgy gondolom, hogy ez a tagság a következő 15 évben gyakorlati szempontból látjuk, hogy nem lesz teljesíthető, hiszen nem tudunk ezzel foglalkozni, nemcsak azért, mert mi sem tudtuk megoldani a mi belső problémáinkat, hanem ők sem tudták. De a várakozási listán rajta vannak, de az Európai Parlament is szeretné látni, hogy majd például az EFTA-országokat hogyan tudjuk rátenni erre az egységes európai piacra.

Mert egyelőre olyan országok vannak ott, amelyekben mindenki ottmaradhat, és akik ott vannak, például Ausztria, Finnország, Svédország már elvégezték a megfelelő gyakorlatot, és ez nagyon könnyű is volt, mert az európai gazdasági

területben ez olyan, ahol a 60-70 százalék az, aki communautaire-nek teljesül. Svédország például Schengen tagja, de ő ugyanígy, például a svájciak is támogatnak minket a regionális politikánkat illetően, és a kutatási politikánkat illetően.

Ez a következő lépésként, például a keleti szomszédságnál, ahol már szintén vannak olyan országok, ahol már vannak társulási megállapodások, tehát ez a megfelelő perspektíva. Tehát a szabadkereskedelmi megállapodások, illetve nagyon lényeges belső problémáknak a megoldása, az már nagyon jól előrevinne minket. Persze, vannak olyan országok is, amelyek nem akarják a saját szuverenitását elveszíteni, például Törökországban a tárgyalások a teljes körű tagság ügyében, vagy hogyha problémák vannak, például már a tárgyalások során, akkor a ratifikációs probléma bizonyos kötelezettséget tudna rájuk róni. Például éppen ezért a norvég megoldás a legnagyobb kötelezettséget róná rájuk, és ez lehetőséget adna például Törökországnak, hogy közelebb kerüljön hozzánk.

Úgy gondolom, hogy most a török biztonságpolitika olyasmi, mint a hidegháború során, ha megnézzük az Agendát, megnézzük az energiabiztonságot, a diverzifikációt, függetlenül attól, hogy a jövőben az olaj vagy a gáz Iránból fog-e jönni vagy Azerbajdzsánból, Törökország a legtöbb esetben átmeneti ország kell hogy legyen. Tehát éppen ezért nagyon fontos, hogy Törökország a mi táborunkban legyen.

Ebben a pillanatban azt gondolom, hogy nagyon fontos lenne, hogy mindenki a chartában foglaltakat teljesítse, tehát megvan a lehetőség arra, hogy újra próbáljuk olyan politika megalkotásával, amely kompakt ezen a szinten, és az európai barátokat összeköti, a tűzgyűrű közepette összeköti az európai barátokat. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Azt hiszem, megtapsolhatnánk, de ez a hely hasonló az egyházhoz vagy a templomhoz, és ott nem tapsolunk. Köszönjük ezt az elemzést.

Most nyitott a lehetőség. Mesterházy Attila!

Kérdések, észrevételek

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): *(Hozzászólását angolul kezdi:)* Köszönöm szépen. Magyarul szeretném folytatni, ha lehetséges, mert könnyebb számomra. *(Hozzászólását a továbbiakban magyarul mondja el.)*

Nagyon szépen köszönöm az elnök úr előadását. Nagyon hasznos és tanulságos volt, különösen azért, mert egy néppárti politikus beszél ezekről a kérdésekről. Én a szociáldemokrata pártot képviselem itt, a bizottságban. Érdekes volt hallgatni, hogy az európai dimenzióban mennyi minden van, ami sokkal inkább összeköti a konzervatív jobboldalt és a jobbközepet és a balközepet, hiszen nagyon sok ön által elmondott kérdésben maximálisan egyetértek. És azért is érdekes volt az előadása, hiszen ön - ahogy elnök úr is fogalmazott - már-már legenda a német és az európai politikában, ezért mindig érdekes olyan politikusokat hallgatni, akik ilyen komoly életúttal, tapasztalattal rendelkeznek, és akik ennyi mindent tettek az európai integrációért és ezen belül Magyarországért is. Úgyhogy ezt külön köszönöm önnek.

A kérdéseim többnyire inkább az ön által felvetett kérdéseknek talán egy picit a magyar aspektusával foglalkoznak, hiszen itt van több olyan kérdés, ami talán az ön által elmondottak alapján is zavaró lehet.

Az első az, hogy ön hogyan látja Oroszország szerepét abban a tekintetben, ami konkrétan Magyarországot is illeti, hiszen Oroszország nemcsak konkrétan ezt az úgynevezett katonai agressziót használja befolyásának a bővítésére, hanem használja az energetikai kérdéseket, használja a pénzeit, tehát a forrását, hiszen Magyarországra 10-12 milliárd eurónyi államhitel fog érkezni Oroszországból,

illetőleg a magyarországi energiafüggőség is növekedni fog azáltal, hogy a Paksi Atomerőművet oroszok építik.

Mindez természetesen nem mond ellent annak, hogy mindenki tényként és realitásként kezeli, hogy Oroszországgal jó gazdasági kapcsolatokra és békés viszonyra kell törekedni, de mi úgy látjuk, hogy a magyar kormány nemcsak jó gazdasági kapcsolatokra törekszik, hanem minthogyha megirigyelné azt a rendszert, ami Oroszországot jellemzi, vagy éppen az ön által is említett Törökországot. Erre utalnak a miniszterelnök illiberális államról vagy éppen az autokráciáról, mint működőképesebb államrendszerről szóló mondatai.

Tehát egy picit úgy érezzük, hogy ez a kapcsolat már több mint pusztán a gazdasági kapcsolatok ápolása. Tehát ön hogyan látja az orosz-magyar viszonyt, mennyire tartja ezt üdvöztetőnek az Európai Unió szempontjából?

A másik ilyen kérdés szintén, amit felvetett, ez a migráció kérdése. Hogyan látja azt a kampányt, ami ma zajlik Magyarországon, különösen arra tekintettel, amit ön is mondott, hogy európai megoldásra van szükség a migráció kezelésében. A magyar miniszterelnök pont ezzel ellentétes gondolatokat fogalmaz meg, azt mondta, hogy nemzetállami keretek között kell kezelni, lezárjuk az országot, ne jöjjön ide senki se, mindenki nagyjából takarodjon haza, hiszen nekünk nincsen szükségünk gazdasági bevándorlókra.

Ez egy belpolitikai kampány részeként is eléggé undorító, kihasználni ezt a helyzetet, de európai dimenzióban is kérdéseket vet fel, hiszen 1956 után is nagyon sok magyar távozott külföldre. A fogadó országokban nem tartottak nemzeti konzultációt arról, hogy ők most jöhetnek vagy nem, vagy mennyire minősülnek gazdasági bevándorlónak. De ha egy kicsit közelebb megyünk, akkor a mai időszakban is több mint 500 ezer ember távozott Magyarországról, és egészen biztosan, hiába Európai Unión belüli szabad mozgásról is beszélhetünk, ezt szokták még mentségként felhozni, de mégis szerintem éppen Angliában vagy Németországban sokan tekinthetnek úgy a magyar vagy éppen a kelet-közép-európai bevándorlókra, mint gazdasági bevándorlókra, és nem mint európai uniós állampolgárokra.

Tehát ön hogy látja ezt, hogy a magyar kormány hozzáállása ebben a kérdésben, a miniszterelnök Strasbourgban elmondott mondatai mennyire vannak összhangban azzal, ami a probléma valós megoldásához kell - mert ez a legfontosabb -, és ahhoz, amit ön az európai uniós szintéren elfogadhatónak és hasznosnak tart?

A harmadik kérdés szintén hasonló. Ön - ha jól értettem a megnyilatkozásait - a mélyebb, integráltabb Európa híve, úgy is mondhatnánk, hogy a föderalizmus híve. Gondolom, tudja, hiszen jól ismeri Magyarországot, hogy a magyar kormány pont ezzel ellentétes irányba halad. A miniszterelnöknek számos megnyilvánulása az európai értékeknek mintha a megtagadását jelentené, sokkal inkább pont abban a nemzetállami szuverenitási kategóriában gondolkodik, hogy az Európai Unió pénze jó, ha jön Magyarországra, mert az jár nekünk, viszont ami kötelezettséget jelentene az Unión belül Magyarország számára, vagy a közös értékek megosztását és képviselését jelentené, azt sokkal szabadabban kezeli a magyar miniszterelnök. És úgy látszik, hogy nemcsak a magyar miniszterelnök, hanem vannak például az Egyesült Királyságban is példák.

Mi történik az Európai Unióval? Mi történik azzal az ideával, amiben ön hisz? A mélyebb föderalista Európával, hogyha a különböző tagállamok egy teljesen más utat kezdenek el propagálni és választani, legyen szó a magyarról vagy éppen a brit miniszterelnökről?

A negyedik kérdés az nem ennyire kötődik Magyarországhoz, ez pedig a TTIP kérdése. Hogyan látja ennek a kereskedelmi szerződésnek, egyezménynek a helyzetét

most az Európai Parlamentben, az Európai Unióban? Nagyon sokféle álláspont, vélemény ütközik ezzel kapcsolatban. Magyarországra nézve is vannak súlyos következményei ennek az egyezménynek, pozitív és negatív is, tehát egyáltalán nem mindegy, hogy milyen irányba halad ennek az európai uniós tárgyalása. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Csenger-Zalán Zsolt alelnök úr!

CSENGER-ZALÁN ZSOLT (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Én is nagy szeretettel üdvözlöm önt itt a bizottság körében. Egy kicsit kapcsolódnék ahhoz a kérdéskörhöz, ami nyugodtan mondhatom, hogy Európát is, és ezzel együtt természetesen Magyarországot is ma talán a legjobban foglalkoztatja, és ez a migrációs kérdés.

Egy hatalmas probléma áll itt egész Európa előtt, és ez a hatalmas probléma azt kell hogy mondjam, hogy Magyarországot - Olaszország mellett, Görögország mellett - talán sokkal jobban nyomasztja, sokkal jobban érinti, mint esetlegesen a többi európai uniós országot.

Korábban felvetődött már itt, Magyarországon ez a kérdés, hiszen egy viszonylag jól működő menekült-, illetve bevándorlási kezelési rendszerünk volt. Ha jól emlékszem, 2012-ben egy európai uniós előírás miatt kellett ezen változtatnunk. Azóta a Magyarországra érkező migránsokat nem tarthatjuk itt, Magyarországon, ennek következtében tömegesen azonnal, gyakorlatilag a menekült státusz vagy a menekültkérelem beadása után gyakorlatilag azonnal továbbmennek, elsősorban az információk szerint Ausztria, Németország, Franciaország a fő irány, ahol ők véglegesen szeretnének letelepedni.

Most nyilván azzal, hogy itt jelentősen megnőtt ez a migrációs nyomás egész Európában, Európa egyes országai különböző intézkedéseket léptetnek életbe, illetve terveznek. Olyan hírek vannak, hogy hamarosan mintegy 15 ezer migránst fognak charter repülőgépekkel Ausztriából, illetve Németországból ide - teljesen az európai jognak megfelelő módon, teszem hozzá - visszaszállítani. Direkt nem használom a toloncolás szót, mivel én azt gondolom, hogy az Európai Unión belül ez egy nagyon csúnya fogalom lenne, ahol a szabad mozgás az egyik nagyon komoly szabadságjog, ha úgy tetszik, az Európai Unión belül a szabad mozgást nem célszerű korlátozni, mégis az előírások szerint, a szabályok szerint az első befogadó országban kell lefolytatni ezt az eljárást.

Itt felmerül a kérdés, hogyha majd ezek a migránsok leszállnak a repülőről, akkor mi fog történni, hiszen az a bizonyos '12-ben életbe léptetett szabályozás szerint megint csak nem lehet őket itt tartani, és egyáltalán nincs kizárva, hogy két nap múlva ugyanúgy megjelennek majd Ausztriában, illetve Németországban. Ez a dolognak az egyik kérdése, hogy ezen lehet-e valamilyen módon a gyakorlatnak, az életszerűségnek megfelelően változtatni az Európai Unió szabályozásán belül. A második, egy kicsit ehhez kapcsolódó kérdés az lenne, hogy vannak hírek arról, hogy mind Ausztria, mind Németország valamiféle határőrizetet vezetne be a belső olasz határon, illetve állítana vissza.

Magyarországon felmerült az, hogy a schengeni határunkat, a schengeni déli határunkat Szerbia felé, ennek a határnak az őrizetét, ennek a határnak a védelmét - tehát a külső határnak, tehát ez schengeni külső határ -, ennek a külső határnak a védelmét esetleg megerősítsen. Ez különböző indulatokat váltott ki, függetlenül attól, hogy egyelőre itt még csak a gondolkodás szintjén merült ez fel.

Kérdezem, hogy mi ebben az Európai Unió álláspontja, várható-e az, hogy valamiféle változás lesz.

A harmadik ilyen kérdés a kötelező kvóta kérdésköre. Úgy érzem, hogy ez is az Európán belüli szabad mozgásnak az elvével valamilyen szinten ellentétben áll, illetve milyen megoldások lehetnek arra, hogyha kvóta alapján mondjuk bármely országba kötelezően kerülnek migránsok, azok ott is maradjanak, és ne menjenek el óhatatlanul a nyilván nagyobb lehetőségeket, vagy számukra nagyobb lehetőségeket kínáló országokba? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Szelényi képviselő asszony!

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Nagyon köszönöm a bevezetőjét. Nagyon fontos dolgokat mondott el, ami szerintem ennek a Háznak a falai között nemcsak '79-ben, hanem most, 2015-ben is rendkívül fontos.

Örülök, hogy ide idézte a Helsinki Nyilatkozatot, ami nagyon fontos, az európai demokrácia alapelveit rögzítette, és aminek az egyik lényegi pontja, hogy a többségével, a nagyságával senki nem élhet vissza, hanem a kisebbségeket is szolgálnia kell az országoknak, és egy országon belüli pártnak is.

Nagyon tetszett az előterjesztésében, hogy végigvonult egy olyan nagyon világos megértése az Európai Uniónak, ami arról szól, hogy mik azok a bázikus értékek, amelyekre az Unió épül, és mik azok a nyilvánvaló előnyök, amit egy ilyen sok nemzetből álló szövetség együttesen meg tud jeleníteni a XXI. században, a biztonságpolitikában, az energiapolitikában, a migrációban. De beszélt más olyan globális problémákról is, mint mondjuk a klímapolitika, és ezeknek a hatása, amely a mai világban Európára nyilvánvalóan egyértelmű vonatkozik.

Magyarországon jellemző módon nincsen meg az a tudás, az a megértése a globalizációnak, amibe igazából kényelmesen bele lehet helyezni Európa szerepét, és én azt gondolom, hogy ez egy nagyon fontos kontribúció volt az ön előadásában.

Két-három kérdést szeretnék feltenni, részben kapcsolódva ahhoz, amit a képviselőtársaim is mondtak, és láthatja, hogy mik a forró, fontos témák ma Magyarországon, amelyek természetesen az Európai Unióban is fontosak. Az első kérdésem a menekültügyre vonatkozik.

Én azt is nagyon méltányolom, ahogy ön viszonyult a Juncker-tervhez, amit alapvetően, ha jól értem, akkor pozitívan értékelt, de világossá tette, hogy ennek módosítása, a valósághoz való igazítása a különböző régiókból való menekültek kezelésére adott esetben felülvizsgálatra szorul. Én azt gondolom, hogy ez egy nagyon reális és okos hozzáállás ehhez a tervezhez.

Magyarországon egészen más folyamatok zajlanak, részben a politikai szinten, részben a nagy nyilvánosság előtt, van egy elutasítása annak, hogy Magyarország a menekültkérdéssel európai módon akarjon megbirkózni, és alapvetően a kormányzat maga akarná a problémák lényegét megoldani, és érzékelésem szerint a Juncker-tervet egészében el akarja utasítani.

Én ezen nagyon csodálkozom, hiszen Magyarország ennek a tervnek egyértelmű haszonélvezője. Magyarország egy olyan Schengen-határ ország, ahol van migrációs nyomás. Ez a nyomás a Balkán felől érkező embereket is tartalmaz, illetve nyilvánvalóan a közel-keleti és az afrikai konfliktuszónából is nagyon sokan jönnek. Tehát Magyarországnak egyértelműen érdeke az, hogy az itteni problémákra, amelyekkel Magyarország találkozik, közös európai megoldás szülessen, hiszen Magyarország nyilvánvaló módon nem tudja egyedül sem megfékezni a menekültáradatot, a bevándorló áradatot, a migránsáradatot, és nem tudja egyedül azt az intézményrendszert sem kialakítani, amely az emberi ellátáshoz szükséges volna.

Tehát kíváncsi volnék, hogy Magyarországnak, a magyar kormánynak ezt az elutasító álláspontját hogyan értékeli.

A másik kérdésem az orosz-európai kapcsolatokra vonatkozik. Itt is nagyon méltányolom azt, ahogy ön egyfelől egy nagyon egyértelmű értékelvű viszonyra törekszik vagy azt igényli az Európai Unió és Oroszország között, tehát bizonyos dolgokat, fenyegetést, biztonságpolitikai kockázatokat egyszerűen egy nagy ország nem engedhet meg magának, legalábbis Európa ezt nem fogadhatja el. Nemcsak az orosz-ukrán válság nagyon súlyos és kritikus egyébként az Unió és Magyarország számára is, hanem nyilvánvalóan kritikus helyzet van a balti országokban is.

Én azt gondolom, hogy ez megint egy olyan ügy, ahol közös európai és nyilvánvalóan magyar érdek az, hogy egy Oroszországgal kapcsolatos politikát minél nagyobb harmóniába rendezve állapítsanak meg az európai országok. Megint az a probléma van Magyarországon, hogy a magyar kormány, Orbán Viktor akkor, amikor Oroszország egy kifejezetten agresszív viselkedést folytat a szomszédai ellen, akkor a magyar kormány egy különleges viszonyt alakít ki a putyini Oroszországgal. Hangsúlyozni akarnám, hogy itt különösen konfliktusos probléma Putyin elnök, tehát nem Oroszország a gond, azt gondolom, hanem az a rezsím, ami jelenleg Oroszországban van.

Ez a viszony sem nekünk, magyar politikusoknak, a magyar embereknek, sem azt gondolom, hogy az európai uniós partnereknek nem transzparens. Ezt kifejezetten aggasztónak és problémásnak tartom, és kíváncsi vagyok, hogy erről önnek mi a véleménye. És engem is érdekelne, hogy hogyan látja a TTIP jövőjét, a múlt héten ez a folyamat megakadt. Merre lát ebben előrehaladási lehetőséget? Köszönöm szépen.

ELNÖK: A Kereszténydemokrata Néppárt részéről Hoffmann Rózsának szeretném megadni a szót.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelettel köszöntöm Brok elnök urat a Kereszténydemokrata Néppárt nevében, és szeretném tolmácsolni a frakcióm és az egész Kereszténydemokrata Néppárt üdvözlését, akik személyesen is emlékeznek arra, hogy elnök úr sok jó szolgálatot tett Magyarországnak. Kívánok ehhez továbbra is önnek jó egészséget és sok sikert.

Történelmi perspektívával kezdte az előadását, ezért én is ezzel kezdem. Június 16-a van, ez egy emlékezetes nap a magyarok számára, hiszen ezen a napon végezték ki a kommunista mártírminiszterünket, ezen a napon rendeztük meg '89-ben az újratemetését az '56-os forradalom mártírjainak, és ez a szimbolikus és valós napja az ország függetlensége visszanyerésének is.

Úgy gondolom, hogy az Európai Unió magas rangú vezetői jó, hogyha tudatosítják ezeket a dátumokat, mert a magyar történelemben ezek nagyon fontosak.

Szeretném elismerésemet kifejezni azért a rendkívül őszinte és kritikus hangvételért, amelyet itt elnök úr az összefoglalójában említett. Meg kell mondanom, hogy nem tartjuk jellemzőnek az európai politika világában ezt a fajta tükörbe nézést, amikor ki mernek mondani ilyen szavakat, mint például ön tette a pénzkidobással kapcsolatban, a 189 milliárddal kapcsolatban.

Jó érzés volt hallani azt a kijelentését, amelyet persze tudunk, ismerünk, csak ezzel lesz kapcsolatos a kérdésem is, hogy tudniillik csakis a szuverén, egyenjogú nemzetek szövetségében hisz elnök úr, ahol a nagyobb létszámú vagy alapterületű nemzet ne avatkozzék be a kisebb dolgaiba, ne próbálja maga alá gyűrni.

A kérdésem voltaképpen ebből ered, azt szeretném megkérdezni, hogy látja-e, tudja-e, hogy mégis az Európai Unió nagyon sokszor alkalmaz kettős mércét, amely meglátásunk szerint nem egyeztethető össze azzal az állásponttal, hogy a nemzetek

egyenrangúak és szuverének. Számos példát említhetnék, de nem sorolom fel, viszont a kettős mérce alkalmazása nem felel meg az Európai Unió alapértékének. Lát-e arra lehetőséget és milyen módon, hogy ezek a fajta differenciálások megszűnjenek, amelyek nagyon sokszor feszültséget gerjesztenek, és meggátolják azt a szükséges és kívánatos folyamatot, hogy az Európai Unió saját értékeiben tényleg egységes legyen, és a különböző problémákat ne az Európai Unión belül kelljen kezelnie, hanem az Európai Unión kívül? Különösen igaz ez a külpolitikára, amely úgy lenne ideális, hogyha az Európai Uniónak egységes álláspontja, értékrendje, céljai alapján az Európai Unió kívüli világgal kellene a külpolitikai tevékenységét kifejteni.

A valóságban nem így van, mert a legtöbb hozzászóló vagy kérdező által érintett kérdés is, mint például a menekülthullám, ezekhez a kérdésekhez csatlakozom, különösen Csenger-Zalán Zsolt képviselőtársam kérdéseit nyomatékosítanám, bizony, azt látjuk, hogy nagyon messze van az egységtől.

Szintén kritikus volt elnök úrnak a beszámolója az ISIS elleni tevékenység vagy fellépés tekintetében. Mi is úgy látjuk, hogy ma a háború egészen más arcot öltött, mint mondjuk a II. világháborúban, vagy akár a megelőző balkáni vagy egyéb háborúkban. És miközben az Európai Uniónak összességében, elnök úr elmondta, hogy mekkora létszámú hadserege van, tehát a nemzetállamok létszámát illetően, ma már nem puskákkal, ágyúkkal, rakétákkal vívják a háborút, hanem azokkal a terrorcselekményekkel, amelyek félelmetesek és félelemben tartják az embereket.

Nyilvánvalóan összefügg ez a menekülthullámmal is, ezért merem megkérdezni azt, hogy készülnek-e olyan stratégiák, olyan projektek, olyan konkrét elgondolások, amelyek a terrorizmus megfékezésére, illetve a terrorizmust kiváltó okoknak a megszüntetésére irányulnak? Mert ez nem ok nélkül van, hogy ennyi millió ember vette a vándorbotját, mint ahogy nem volt ok nélkül a XX. század elején sem, meg talán az ókorból a középkorba átvezető népvándorlás korában sem, és a tüneti kezelés azt jól tudjuk az orvostudományból is, hogy az egy kicsit meg tudja hosszabbítani a beteg életét, de meggyógyítani nem tudja. És ha már létrejött az Európai Unió, amelynek előnyeit mi is valljuk meg élvezzük, bár mi is látjuk a kritikus pontjait, akkor arra kellene talán az erőfeszítéseket fordítani, hogy az okokat tárja fel és szüntesse meg.

A kérdés az, hogy elnök úr lát-e, tud-e ilyen kezdeményezésekről, és lehet-e abban bízni, hogy ezt a terrorhullámot és terroristaveszélyt, amely gyakorlatilag az egész világot fenyegeti, különösen Európát, ezt valahogy kiküszöböljük az emberek életéből. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Meszerics Tamás képviselő úr!

MESZERICS TAMÁS, az LMP európai parlamenti képviselője: Köszönöm szépen, elnök úr. Elnök úr, én is üdvözlöm és a változatosság kedvéért most magyarul fordulnék önhöz.

Sokszor tárgyalunk hasonló kérdésekről Brüsszelben is, és most igyekszem az Európai Parlament szabályaihoz hasonlóan nagyon rövid lenni, már csak azért is, mert sajnós, egy másik elfoglaltságom miatt hamarosan el kell mennem, és ezért előre is elnézést kérek.

Mélyen egyetértünk természetesen abban - és ez nemcsak itt derült ki, már korábban is tudjuk -, hogy az Európai Uniót érő külső kihívásokra nem lehetséges nemzetállami szinten választ adni, ezekre a kihívásokra csak az Európai Unió egységes válasza az, ami valamilyen megoldást hozhat, és ebbe nemcsak a kül- és biztonságpolitika, hanem most már a migrációs politika is beletartozik. Hálás vagyok

azért, hogy elnök úr is aláhúzta, hogy a migrációs politika egységes európai fellépést kíván, nemzetállami kompetenciában egyszerűen megoldhatatlan.

Azért is hálás vagyok, hogy majdhogynem zöld képviselőként hangsúlyt fektetett arra, hogy a migrációs nyomás egyik feltételét a hatékonyabb nemzetközi fejlesztéspolitikával lehetne megoldani. Ez pártom, az LMP és az Európai Parlament zöld frakciójának is az álláspontja. Ezen túl pedig még azt is gondoljuk természetesen, hogy a dublini rendszer felülvizsgálatra szorul, valójában a kvótaelképzelések is már a felülvizsgálat irányába mennek, tovább kellene haladni ezen az úton, végig kellene gondolni a migrációs politika belső kezelésének módjait is.

A kérdésem egy szűkebb területre vonatkozik. A magyar kormány most már megelégedésemre és nagy öröömre a korábbi bizonytalan álláspontjához képest az oroszországi politikájában legalábbis az európai szankciók fenntartása mellett foglal állást. Nagyon fontos, hogy ebben egységes legyen az Európai Unió, ezt lépten-nyomon elmondjuk, de az lenne a kérdésem, hogy lát-e ön lehetőséget arra, hogy a visegrádi négyek és ezen belül Magyarország valami ennél több, sajátos hozzájárulást tegyen az Európai Unió és Oroszország közötti konfliktus rendezéséhez? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Balla alelnök úr!

BALLA MIHÁLY (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a lehetőséget, elnök úr. Én nagyon sokféle megközelítést hallottam most képviselőtársaimtól, és elkezdtek kibontani olyan belpolitikai kérdéseket, amit természetesen sok szempontból teljesen másképp látok.

Egyrészt engedje meg, elnök úr, hogy azt elmondjam, hogy én ma azt látom, hogy Európában nincs konkrét megoldás a migrációs ügyre. Tehát nem tudjuk kezelni azt a problémát, ami érinti Görögországot, Olaszországot, Spanyolországot, Magyarországot, és érinti Ausztriát és Németországot. Tehát persze, közös európai megoldásokat kell létrehozni, csak kérdés, hogy ez a megoldás milyen irányú. Kvótarendszerben gondolkodjunk, vagy pedig segítsük meg azokat az országokat, amelyek ma jelenleg elszenvedői az illegális határátlépéseknek, és akik ma elszenvedői, illetve túlzott terheket mér rájuk a migrációs nyomás.

Óhatatlan, hogy ezt viszont meg kell beszélni az emberekkel, tehát Magyarországon zajlik egy konzultáció, amelyet lehet így is tekinteni, lehet így is véleményezni, egy dolog viszont biztos, hogy ma az európai ügyekben, az európai külpolitikában, az európai biztonságpolitikában a migrációs ügyeket nem lehet félretenni, és ma még én nem látom azt az egyértelmű választ, amit meg tudunk adni.

Ezért zajlik egy vita, csak erre a vitára szerintem már egyre kevesebb az idő, tehát előbb-utóbb meg kell hozni azokat a döntéseket - sőt inkább előbb -, amelyek tudják kezelni ezt a nagyméretű válságot.

Másrészt, amikor beszélünk egy belpolitikai ügyben, megjegyzéseket tesznek ellenzéki képviselőtársaim - de ez mondjuk így van rendjén, nekik ez a dolguk -, amikor a magyar-orosz kapcsolatokról beszélünk, elfelejtik a mondatoknak a másik felét is kifejtteni, amelyek rendszeresen elhangoznak. Tehát lehet a magyar kormányt kritizálni ellenzéki megközelítésben, de Magyarország és a kormány is, miniszterelnök úr is többször kijelentette, hogy egyértelmű, hogy Ukrajna szuverenitásához, Ukrajna biztonságához az európai megközelítés és a magyar megközelítés ugyanaz. Tehát ez azt jelenti, hogy Ukrajna szuverenitása nem kérdés.

Alapvetően az, hogy van egy gazdasági érdeke Magyarországnak, én úgy gondolom, hogy ma az Európa Unió szinte minden tagországának vannak gazdasági megközelítései, például az európai-orosz kapcsolatban, illetve a bilaterális

kapcsolatokban, hiszen mindenkinek ott van az, hogy van egy nagy orosz piac. Az egy természetes dolog, hogy amennyiben az európai közösség döntött egy szankciós rendszerről, mivel együttesen döntöttünk, a szankciót mindenki megtartja, és igyekszik a maga módján tudomásul venni, akár azt is, hogy Magyarországon például a mezőgazdaság számára, a mezőgazdasági termékek piaca számára az orosz szankció az egy nagyon-nagyon szigorú és nagyon-nagyon nehéz döntés magyar gazdaságpolitikai megközelítésben. De ettől függetlenül Magyarország következetesen tartja magát azokhoz az elvekhez, amelyeket többször is kinyilvánítottunk, kinyilvánított a kormány is. Én úgy gondolom, hogy a belpolitikának vannak ellenzői, szerintem ez így van Németországban is, vagy az Európai Parlamentben is, hajlamosak vagyunk bizonyos csúsztatásokat is belevinni a mondatainkba, én azt látom, hogy az ellenzéki pártok részéről ez egyfajta csúsztatás, többféle csúsztatás is elhangzott az elmúlt percekben a kérdéseik közben.

És még egy dolgot szeretnék tisztázni. Magyarország is az Európai Unió tagja, és amikor képviselőtársaim a bevándorlás-politikát meg egyáltalán a migrációs ügyeket összekeverik az európai szabad mozgással, az Európai Unión belüli szabad munkavállalás lehetőségével, én azt gondolom, hogy ezzel megint olyan dolgokat feszegetnek, amit persze, belpolitikailag lehet hangoztatni, csak az a helyzet, hogy amiket önök mondanak, ezt ugyanúgy el kellene mondani Lengyelországban, Lettországon, Csehországban, Szlovákiában, Horvátországban. Tehát alapvetően az, hogy vannak ma európai uniós állampolgárok, akik szeretnének, esetleg úgy gondolják, hogy az ő tudásuk egy másik európai uniós országban pénzben, fizetésben jobban kamatoztatható, szerintem ezt ma nem - hogy mondjam - a bevándorlás-politikának és nem a menekültügynek a szemszögéből kell nézni, hanem ez egy európai jog. Én azt gondolom, hogy bizonyos dolgokat összekeverünk, de egy szó mint száz, én ma azt látom, hogy zajlik egy vita Európán belül, és ebben kérem elnök úr véleményét, hogy van-e egyáltalán időnk, vagy van-e még elég időnk arra, hogy a brüsszeli mechanizmusokon keresztül, a brüsszeli intézményeken keresztül minél előbb megtaláljuk a válaszokat a migrációs kihívásokra? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Néhány kérdés, mert több bizottsági képviselő nem jelezte a hozzászólási szándékát, a részemről.

Először is egy kérésem lenne, elnök úr. Én azt szeretném kérni öntől, hogy segítsen abban, hogy legalább akkora figyelem háruljon a balkáni menekülthullámra, mint amilyen figyelem hárul a mediterrán menekülthullámra. Úgy érezzük, hogy Nyugat-Európa nem akar tudomást venni arról, hogy Magyarországon már idén 50 ezer Balkánról érkező menekült regisztrált, amely az év végéig a százezres számot érheti el. Ahogy ön is fogalmazott, ön ezt érti. Valóban 53 százaléka - ahogy ezt ön is említette - a menekülteknek a Balkánon keresztül érkeznek. Ez a csatorna Európa számára legalább akkora figyelmet kell jelentsen, és ezzel a feladattal szemmel láthatóan mi, magyarok kiemelten kell hogy megküzdjünk, és nem érezzük a kellő szolidaritás Európa részéről e tekintetben.

Ez lenne a kérésem, hogy ebben elnök úr legyen Magyarország segítségére, hogy egy kiegyensúlyozott megközelítés jellemezze az európai menekültpolitikát.

Kérdésem pedig kettő lenne. Az egyik kérdésem az Amerika és Európa viszonya. Úgy gondolom, hogy külpolitikai vonatkozásban szemmel láthatóan egyfajta aszinkron érzékelhető Amerika és Európa megközelítésében. A közelmúltban Kerry Szocsiban járt, és négy órán keresztül tárgyalt Putyinnal. Nem tudjuk, hogy miről tárgyaltak. A transzparencia ebben a vonatkozásban nem kellőképpen érvényesült, ahogy ezt a diplomaták mondani szokták, de úgy látom, hogy számos egyéb

kérdésben is van egyfajta aszinkron, mintha Amerika a saját útját járná. És Európa pedig az események után kullog.

Persze, Amerika is szeretne bekerülni például a normandiai formátumba, amely az orosz-ukrán háborúnak a rendezési kerete. Egyelőre nincsen megoldás erre az amerikai igényre sem. Tehát szemmel láthatóan ma ezeknek a globális konfliktusoknak a kezelésében mintha az európai és az amerikai egyeztetési mechanizmus nem lenne hibátlan.

Az lenne a kérdésem, hogy lát-e elnök úr ezzel kapcsolatban valamilyen megoldást. Hogyan lehetne tökéletesíteni az európai és az amerikai egyeztetési mechanizmust?

A másik kérdésem pedig egy magyar kérdés lesz, a kisebbségi jogok ügye. Úgy látom, hogy ma a kisebbségi jogok kérdése egy nemzetközi defenzívában van, és ennek a defenzívának az egyik fő oka éppen a putyini propaganda, amely az agresszió indokaként használja fel a kisebbségi kérdést.

Ugyanakkor a kisebbségek nem tehetnek arról, sem Európában, sem Oroszországban arról, hogy Putyin a propagandájában hogyan használja fel a kisebbségi kérdést. Sajnos, azt tapasztalom, hogy a kisebbségi jogoknak ez a fajta defenzívája nagyon súlyos következményekkel jár. Már Ukrajnában is, ahol a nacionalisták sokszor lesöprik a jogos kisebbségi igényeket. És most például akkor, amikor választások előtt áll Ukrajna, a közigazgatási átalakítás során a saját törvényeikben nem akarják figyelembe venni a kisebbségi adottságokat Ukrajnában. De az Európai Unión belül is tapasztalható ez a fajta hatás.

Romániában például a külügyminiszter Kolozsváron - Klausenburg - tartott nemrégiben egy előadást, ahol kifejtette azt, hogy az autonómia nem európai norma, és ezért az autonómia elfogadhatatlan. Figyeljük meg a logikai következtetést: nem európai norma, és ezért elfogadhatatlan.

Ez a román külügyminiszternek az álláspontja. De maga az Európai Bizottság is a FÜEN által benyújtott Minority SafePack-et elutasította. Egyfajta roma keretstratégiához hasonló kisebbségi keretstratégiára irányult a FÜEN-nek - a Föderalistische Union Europäischer Volksgruppen - a kezdeményezése, és ezt az Európai Bizottság elutasította.

Van-e helye az Európai Uniónak a jogrendjében a kisebbségi jogoknak, elnök úr? Ez a kérdésem. Van-e helye a kisebbségi jogoknak az Európai Unió jogrendjében vagy nincsen?

Ez a két kérdésem van, és az egy kérésem, amit elmondtam, és akkor, ha nincsen több felvetés, akkor megadnám a szót elnök úrnak. Parancsoljon! Még 20 perc áll maximum a rendelkezésünkre.

Elmar Brok, az Európai Parlament Külügyi Bizottsága elnökének válasza

ELMAR BROK, az Európai Parlament Külügyi bizottságának elnöke: Köszönöm szépen. Remélem, hogy egyik kérdést sem fogom kihagyni. Először is szeretném megköszönni önöktől a kedves fogadtatást és az üdvözlő szavakat. Nem fogok a belső magyar politikába beleavatkozni, ezt már szeretném elmondani az elején. Általánosságban el tudom mondani a véleményemet, de én nem szeretnék bíráskodni pártok között itt, Magyarországon.

Nos, azok a kérdések, amelyek itt a legfontosabb kérdések voltak, azok a migráció témáját ölelték fel. Úgy gondolom, hogy legalábbis az elején is kell a különböző migrációs csoportok között különbséget tenni, és ezek mind össze vannak keverve a közbeszédben.

Az egyik, akik idejönnek az Európai Unióba, például nagyon sok román, bolgár jön Németországba, tehát egy olyan csoport, amelyekre más törvények vonatkoznak. Aztán vannak azok a csoportok, akik például a Balkánról jönnek, majd pedig az úgynevezett klasszikus, akik a Közel-Keletről, különösen Afrikából érkezők. Ezeket szét kell választani, a közbeszédben mindent összekevernek, és ez a nagy problémánk. Tehát a megfelelő megoldáshoz kell az is, hogy ezt elmagyarázzuk, mert hogyha ezt nem annyira intelligens módon tesszük meg, akkor a populisták véleményei kerülnek előtérbe. Éppen ezért látnunk kell azt is, hogy bizonyos országokba máshonnan jönnek, például más a helyzet a Balkánról jövők esetében Németországba irányulva, vagy pedig Olaszországba. Éppen ezért a választ is másféleképpen kell megadni.

Úgy gondolom, hogy az Európai Bíróság ma egy olyan világos véleményt formált, hogy gyakorlatilag akkor tudnak valakit befogadni, hogyha hozzájárul annak a megfelelő országnak a gazdaságához, fenn tudja tartani saját magát, saját családját, ha nem, akkor vissza kell küldeni őt.

Tehát nem szabad, hogy a vendéglátó országnak vagy a befogadó országnak a társadalmi rendszerében ez teherként jelenjen meg. Tehát annak ellenére, hogy ez így van, úgy érzik nagyon sokan, hogy ez nem kerül betartásra vagy félre van értelmezve, és ez nagyon nagy problémát okoz az állampolgároknak is.

Ami a számokat illeti, majd erre mindjárt visszatérek, a Balkán másik részére, és úgy gondolom, hogy itt különös nehézségek nélkül el lehet érni egy megállapodást Németország és Magyarország között, és gyakorlatilag a nagy Agenda világos kell hogy legyen az Európai Unió számára. Már most is tudjuk, hogy vannak olyan megoldások, hogy megállapodások már vannak, csak nem használják ezt. Például a humanitárius okok miatt nem lehet, vannak ugye, hogy hol lehet tartani a menekülteket, vagy miért nem lehet visszaküldeni bizonyos humanitárius okok miatt, de gyakorlatilag itt is teljesen egyértelműen kell fogalmaznunk, hogy nehegy rossz érzéseket keltsünk az állampolgároknak. De ha egy ország tagország szeretne lenni Európában, akkor gyakorlatilag az onnan érkezők nem kereshetnek menedéket az Európai Unióban.

Tehát ezzel kapcsolatosan is sokkal többet kell tennünk ezen a területen, kancellár asszony azt mondta, hogy ez az egyik legfontosabb probléma, hogyha egyszer ezt a problémát megoldjuk, akkor persze majd jön a következő probléma, mert azok, akik valóban szükséget szenvednek, azoknak segíteni kell, csak azt kell tudnunk, hogy senki se éljen vissza ezzel a joggal.

Tehát éppen ezért ezen a második csoportbeli Balkánról érkezők esetében meg kell találni a megfelelő választ.

Visszont az Európai Unió csak akkor tud egy politikát alkalmazni, ha a tagországok is ebbe beleegyeznek. Tehát a Juncker-terv, hogy ki, mint fogadja el a megfelelő pontokat, vannak akik, bizonyos pontokat kritizálnak, nem fogadják el, és akkor végül is nem lesz semmi az egészből. Én úgy gondolom, hogy mindenkinek készen kell lenni a kompromisszumra.

Többen azt kérdezik, hogy vajon, a kvótarendszer segíteni fog-e. Én úgy gondolom, hogy nem fogja megoldani a problémát, de más javaslat sem fogja egyedül megoldani. Tehát ezeknek az összességét kell alkalmazni, és az lesz a megfelelő. Tehát hogyha például a hajókat kilyukasztjuk vagy elsüllyesztjük, akkor az meg fogja oldani? Nem. Az is csak része ennek, de mégis a közös stratégiához nagyon-nagyon sok rész kapcsolódik, és az egész persze a fejlődési politikát is érinti.

Tehát csak így fogjuk tudni elérni, hogy megszülessen az európai megoldás.

2012 előtt nem volt megfelelő a jogszabály, és most ez a dimenziója a problémáknak egészen, hogy 2010-ben még senki nem gondolta volna, hogy ilyen mennyiségű ember jönne ide. Ez egy új helyzet, ez egy történelmi helyzet. Ez a

népvándorlás, ezt használjuk mi németül erre a jelenségre. Tehát ugyanez a helyzet most. És a germán törzsek északról és keletről is tulajdonképpen a klímaváltozás miatt vándoroltak el. Ugyanez most a helyzet a szubszaharai területen. Az éhség elől menekülnek, az életheletőségek miatt hagyják el a régióikat, és korábban, a nagy népvándorlások korában a legnagyobb birodalmakat is ezek a népek elpusztították. Most lehet, hogy hasonló dolgok fognak történni velünk is. Az Európai Uniónak a 70 százaléka keresi meg a 30 százaléknak a gazdasági eredményeit, és óriási nagy gazdasági erővel rendelkezünk mi Kínával és Amerikával is összehasonlítva. Most az embereknek a többsége úgy látja, hogy ez a paradicsom, viszont a társadalmi hozzájárulásnak is az 50 százalékát, tehát a szociális juttatásoknak az 50 százalékát az Európai Unió tagállamai fizetik ki a saját állampolgáraiknak.

Ha én Eritreában élnék és látom, hogy 50 százalékát az Európai Unió ezekre a célokra fizeti be az egész világon, akkor tudnám, hogy mit kellene tennem, de ezt az új bevándorlási törvény, a kvóta, a határőrizet, igazán nem oldja meg. Ez olyan, mint a népvándorlás, tehát ez olyan helyzetet teremt, hogy igazán nem lesz olyan kerítés, ami elég magas lenne, hogy minket megvédjen. Ez mind csak a szimptómák kezelését jelenti. Hogyha ezt el szeretnénk kerülni, akkor készen kell állni, hogy egy másik kereskedelempolitikai megállapodás jöjjön létre.

Hogyha például erre gondolunk, készek vagyunk erre, látjuk ennek a dimenzióját? Elmondhatjuk ezt a mi állampolgárainknak? Mert ha ezt nem tesszük, akkor nem fogjuk megoldani.

A leggazdagabb régiókban nagyon sok olyan régió van, ahol keresztényeket üldöznek, és ezt például eléggé hangsúlyozzuk, vagy a keresztényeket is védik-e bizonyos helyeken? Például a muzulmán testvériség, ha győzne Egyiptomban, akkor 15 millió egyiptomi keresztény is elmenekülne. És hová menekülnének? Európába.

Tehát a védelem- és biztonságpolitika ilyen kontextusban vizsgálendő, különösen, hogyha migrációról beszélünk, és ebben a szélesebb körű kontextusban minden egyes dolog, amivel úgy csinálunk, hogy ezt kezeljük, az csak a szimptómák kezelése. Ilyen módon például otthon használunk bizonyos olyan érveket, mert úgy gondoljuk, hogy intelligens módon fel lehet fogni, tudjuk azt, hogy ezt egy ország sem tudja egyedül megcsinálni, sokkal szélesebb kontextusban kell kezelnünk.

Teljesen egyértelmű, hogy a Juncker-terv tartalmaz erre javaslatot, és ezt pozitívként kell felfogni, de ezt konkretizálni kell. Ugyanakkor a menedékkérésnek az elvét a genfi konvenció alapján nem változtathatjuk meg, de nagyon sok instrumentum, eszköz van, amit használni tudunk, hogy ezt jobba tegyük vagy kezelni tudjuk.

Én úgy gondolom, hogy egy olyan folyamatot kellene elindítani, amelyben egyébként a kisebbségi jogok is jobban érvényesülnek, és itt elnök úr kérdésére szeretnék hivatkozni.

Putyin és Ukrajna például, ami az orosz kisebbséget illeti, tehát a Jaglandhoz feltett kérdések szerint kiderült, hogy nincsen egy olyan helyzet sem, hogy az emberi jogi bizottság elé vittek volna valamilyen módon orosz kisebbségi kérdéseket. Pedig ez lenne a megfelelő módja annak, hogy a kisebbségek elleni szabályszegéseket, illetve törvényszegéseket kezeljük.

De ez Ukrajnában nem létezik, az ukránok ezt még nem tudták elérni. Úgy gondolom, hogy a kisebbség számos alkalommal megpróbált egy ilyen kisebbségi chartát előkészíteni, és ez nagyon jó lenne, de viszont ez nagyon nehéz, mert különösen bizonyos országok, például Franciaország sem szereti ezt a kérdést Korzika miatt, Spanyolország a baszkok miatt, tehát látható, hogy ebben a kérdésben mennyi probléma merül fel. De az Európai Unió belül azért ott kellene hogy legyen a

megoldás, mert ha minél többen élünk ugyanazon jogállami keretek között, akkor gyakorlatilag teljesen mindegy, hogy az ember a határ melyik oldalán van.

Az európai határoknak nem megosztani kellene minket, hanem ezek el kellene hogy vesszünk a jelentőségüket, és hogyha például látom a német, francia kapcsolatokat Elzász-Lotharingiában, tehát igazán most már teljesen mindegy, hogy egy francia Németországban él vagy egy német él Franciaországban, tehát oda-vissza igazán ez így kellene hogy legyen és ez így lenne normális.

Az autonómia az nem az európai törvény ellen van, de nem is egy muszájhelyzet tulajdonképpen. A tagállamoknak a felépítése, ahogyan felépül a tagállam, kizárólag a tagállamnak a felelőssége, hogy hogyan oldja meg, a lisszaboni szerződésen keresztül egyértelmű, hogy nincs joga ebbe beleavatkozni az Európai Uniónak, ez nem európai felelősség, ez a tagállam felelőssége.

Ez összhangban is van az európai gondolkodásmóddal, hogy minden országban a kisebbségeknek legyenek meg a jogaik a saját kulturális identitásuk megőrzésére, aminek azt hiszem, hogy az utalási folyamatban és minden másban érvényesülnie kell.

A mi feladatunk pedig az, hogy az eredeti, a hiteles kisebbségeket támogassuk, mert az asszimilációjuk tulajdonképpen az európai értékek ellen van. Azt gondolom, hogy ez az a piros vonal, amit látnunk kell, ez a vörös vonal, és nagyon fontos, hogy szélesebb európai szinten még beszéljünk erről az európai, luxemburgi bíróság keretében is, vagy a strasbourgi bíróság keretében, és meg kell hogy akadályozzuk ennek a bekövetkezését. Úgy hiszem, hogy meg is vannak a lehetőségek, hogy megállapodásra jussunk bizonyos jogokat illetően, mert szerintem ez a tagállamoknak a feladata, a tagállamokon belül kell megoldást találni.

Egy példán keresztül szeretném ezt megvilágítani. Németország Dániával egy régi megállapodást kötött még 1953-ban, a dán kisebbségnek jogában áll, akkor is, ha az 5 százalékot nem teljesíti, képviseltetheti magát a parlamentben, és beküldheti a parlamentbe, akkor is, ha kevesebb szavazata van, a saját képviselőit. Tehát rájuk nem vonatkozik ez az 5 százalékos küszöb. Ez egy praktikus megoldás. Bilaterális megállapodással ezt meg lehet csinálni, lehet ilyeneket kötni.

Ukrajna esetében is meg lehetne ugyanezt tenni például, ezt a megállapodást alkalmazni lehetne.

Most tulajdonképpen arra törekszünk, hogy segítsünk, a minszki megállapodás azt kéri tőlünk, hogy egy decentralizálási folyamatot indítsunk el, az ukrán konstitúciót létre kell hozni, és egy decentralizáltabb államot létrehozni, amely majd megoldást is kínál és válasz az önkormányzatok bizonyos kérdéseire.

Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy a régióknak saját hatáskörükben lehet a saját ügyeiket intézni, hogyha a régióknak például külpolitikában adunk szabadságot, szemben a központi kormányzattal, azzal viszont az államot tönkretesszük. Tehát a decentralizált föderális államot így lehet pontosan meghatározni, és így meg tudjuk akadályozni azt, hogy valamilyen módon ezzel a felállással tönkretegyék a központi államot.

Az európai értékekre vonatkozó kérdésekben, a migráció kérdésénél elfeledkeztem egy dolgról, a szabad mozgás kérdéséről. Csak az EU állampolgárokra vonatkozik a szabad mozgás, akik menekültjogot kérnek, az ő esetükre ez nem vonatkozik. Ezt is világossá kell tennünk, és harcolnunk kell, hogy olyan eszközeink legyenek annak érdekében, hogy ne legyen meg az a fajta ellenőrzés megint a határokon, amely a jobb együttműködést, technikai együttműködést, szakmai együttműködést a tagállamok között akadályozná. Erre szükségünk van, hogy ez az együttműködés tovább folyjon.

Oroszország kérdése, bár azt hiszem, nagyon világos voltam, jobb kapcsolatunk lesz, persze bizonyos nemzetközi jogok értelmében, illetve szabályok értelmében kell önöknek fenntartani ezt. A szankciók nem jelentik azt, hogy minden kapcsolatot megakadályozunk és megállítunk. Minden országnak van valami üzleti vállalkozása Oroszországgal, valami dolgot, üzleti tevékenységet folytat vele. Fontos, hogy nem szabad, hogy az európai szolidaritást ez lerombolja ugyanakkor, az a fajta üzleti tevékenység, amit folytatunk.

Tehát nemcsak a magyar álláspontra kell összpontosítani, sokkal jobb, hogyha például az európai energiauniót megvalósítjuk, az nagyon fontos lenne, annak a vonatkozásaival, következményeivel. Németországra nézve például, amely nagyon támogatná egy ilyen energiaunió létrehozását, ami egy hitelesebb hatással lenne tulajdonképpen az európai szolidaritás erősítésére.

Oroszországgal beszélgetni? Igen, minden csatornát fel kell használni, intézményi csatornákat. Én is a magam szintjén használom ezeket. Találkozom az orosz Dumában az ottani külügyi bizottság elnökével. A csatornák leállítása a létező legrosszabb megoldás lenne. Ha hangtalaná válunk, ha szótlanná válunk, akkor másfajta dolgok szólalnak meg. Ragaszkodnunk kell tehát, természetesen fontos, hogy ne szegjük meg a szabályokat, de nem zárhatjuk be az ajtókat, az egy helytelen álláspont lenne.

Az Egyesült Államok, a TTIP. Azt kell mondanom, hogy nem igazán értem a vitát, különösen ami Németországban és Ausztriában zajlik, amely országok a legnagyobb ellenzői tulajdonképpen ennek a megállapodásnak. Németországban az anti-amerikanizmussal kapcsolatos, azt gondolom, meg sok más egyéb negatív kérdéssel, az én országomban gyakorlatilag a GDP 40 százalékban az exporttól függ, az exporttól függünk 40 százalékban. Ez ostoba hozzáállás, nem tudok más szót használni erre, de nagyon világossá kell tenni az érdekeinket. Az érdekeinket védenünk kell, és a fő probléma ez.

A befektetések védelme, ez a fő kérdés. Nagyon fontos a magánbefektetések védelme, a magánvállalkozások védelme, professzionálisabb megoldások kellenek annak érdekében, hogy a problémákra megoldásokat találjunk ebben a kontextusban.

Elnök úr, egyetértek önnel, de a tárgyalásoknak, a konzultációs folyamatnak sokkal jobban kell haladnia és átláthatóbban, az Európai Uniónak tulajdonképpen az egész világon, kivéve az Egyesült Államokat, mindenkivel van kereskedelmi megállapodása. Ugyanazokat a demokráciaszabályokat alkalmazzuk valamennyi esetében, és ugyanaz a gazdasági érdek nyilvánul meg mindegyik esetében.

Itt van egy szorosabb kapcsolatra lehetőség, és ebben a tekintetben azt hiszem, hogy a bizonytalanság miatt, illetve az egymásban való bizalomhiány helyett inkább a bizalmat kellene felépítenünk. *(Dr. Hoffmann Rózsa és Csöbör Katalin távozik az ülésteremből.)*

Látnunk kell szintén azt, hogy Oroszország is nagy érdeklődést mutat, és nagyon nagy érdeklődést mutat az USA gyakorlatilag Európa iránt ezen a jövőd megállapodáson keresztül. Ezért jobban kell ezt koordinálni Európával. Könnyű különböző javaslatokat tenni, hogyha valaki nagyon távol van, onnan könnyű diktálni a javaslatokat, mint amikor az ember közelebb van a dolgokhoz. Akkor meg kell találnunk a lehetőséget, a pozitív kifejlődését ennek a folyamatnak, ami nagyon fontos számunkra, de mindez természetesen az Egyesült Államokkal együttműködésben zajlik, és azt gondolom, nem arról van szó, hogy csak bizonyos tagállamok között létesül majd ez a megállapodás az USA-val, hanem a teljes Európai Unióval.

Az nagyon fontos, hogy intelligens támogatása legyen ennek az ügynek. Látnunk kell világosan azt, hogy mi Európa jövője. Én azt gondolom, hogy a

nemzetállamok továbbra is fontos szerepet fognak játszani, szükségünk van az identitásukra, a kultúrájukra, az egységükre és a különbözőségeikre. A nemzetállamok különböző kultúrája nem kérdés, ezek nem elválaszthatatlanok, hanem összehoznak minket sokféle kultúrában, az európai nemzetek kultúrájában.

Korábban harcoltak egymással, a fiatalok, a fiatal generációk már jobban megértik a különbözőségeket. Ne szakadjunk el a különbözőségektől, ez a közös gazdagságunk. Ezért nem hiszem, hogy olyan Európai Uniónk kell hogy legyen, ami egy állam, ez mindig konföderáció lesz, államok konföderációja, amelyben a föderalitás fontos elem. Ennek tudatában kell lennünk, de ugyanakkor el kell gondolkodni azon, hogy milyen kihívások vannak, milyen kihívások vannak, amelyeknek nem tud megfelelni a nemzetállam. Azért vagyunk itt együtt Európában. Ez még nagyon sok kérdés, tudom, a kereskedelem, az éghajlatváltozás, a terrorizmus elleni harc, a külpolitika, az európaiak 75 százaléka erőteljesebb védelempolitikát akar, mert az a helyzet, hogy az állampolgár sokkal intelligensebb, mint a politikus, mert az állampolgár a megoldásért harcol és nem javaslatokért.

Most mindegy, hogy a helyi politikáról beszélünk, nemzeti politikáról vagy európai politikáról, a lényeg az, hogy biztosítanunk kell az állampolgárok védelmét, megoldást kell találnunk, amely szinten a lehető legjobbat hozzuk ki, és aszerint kell dolgozni. Ez a szubszidiaritás meghatározása véleményem szerint. *(Demeter Márta és Mesterházy Attila távozik az ülésteremből.)*

Tehát meg kell találnunk. Nem véres harcokon keresztül meg véres vitákon keresztül, a lehető legtöbbet tegyük meg az állampolgárokkal együtt, hogy megtaláljuk a megoldást a problémákra, és sokkal világosabbá válik majd az európai politikánk a következő években, és valószínűleg ez a válasz az Egyesült Királyság számára is - felvetődött itt ez a kérdés -, mert vissza akarnak térni esetleg a nemzetállamhoz, jobb kormányzás kell. De nem szabad minden részletet nekünk leszabályoznunk európai szintről, hogyha megfelelőbben csináljuk ezt a dolgot és a Bizottság összetétele jó lesz, és 50 százalékkal kevesebb jogszabályalkotás lesz, akkor ez megadja a választ erre a kérdésre, akkor nem lesz olyan érzésük az embereknek, hogy Európa megpróbál mindent leszabályozni a fejük fölött.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Rendkívül élveztük ezt az utat, ezt a globális utazást, amelyben körülvezetett minket, széles körű megbeszélésünk volt az európai biztonság- és külpolitikáról. Nagyon köszönjük a vitát, köszönjük önnek, elnök úr.

Az ülés berekesztése

Nagyon szépen köszönjük ezt a széles körű vitát, az ülést berekesztem. Jó munkát! Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 11 óra 20 perc)

Németh Zsolt
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlászky Éva

